

LBRIS

We know  
books

DELIA MITROI

IRIS.  
DRAGOSTE ȘI MOARTE



*Editura*  
*Petale Scriso*

Nojorid, 2024

## Capitolul 1

4 Februarie 2022

Iris

În unele nopți de iarnă, Madridul mă sperie. E întunecat și rece, iar străzile lungi, traversate altădată de grupuri răzlețe de turiști sau de cârduri de adolescenți gălăgioși, sunt acum pustii și interminabile. O astfel de noapte este aceasta, una care-mi provoacă fiori pe șira spinării și clănțanit de dinți incontrollabil.

Pășesc înfrigurată pe malul râului Manzanares, ocolind Pasarela del Vado, și mai am cam un kilometru de mers pe jos până acasă. Luminile stâlpilor mi se joacă în părul lung, răvășit de lapoviță. Vântul suflă rece și mă izbește în plină figură. Îmi strâng la piept paltonul și îmi vâr mâna în poșetă pentru a-mi căuta mănușile îmblănite. Găsesc repede una și cu greu îi identific perechea prin fundul geții, în timp ce o sticlură de parfum mi se prelinge uleioasă printre degete. Mai fac doi pași pe trotuarul lucios, pictat în culorile iernii, obsedată de liniștea neobișnuită a nopții. Aud din depărtare o motocicletă ce așteaptă cuminte verdele unui semafor, apoi din nou zgârieturile tocurilor mele pe asfalt sunt singurele sunete care îmi țin companie.

E trecut de ora 2:00 și orașul-metropolă doarme nestingherit. Doar eu mă foiesc în mica mea lume, deranjându-i visele. Sau poate doar încerc să mă întorc în apartamentul meu, după o

partidă de biliard prelungită cu prietenele mele. Și totuși, în tăcerea absolută în care vântul și lapovița își fac de cap, simt că nu sunt singură. Am senzația că cineva respiră la câțiva metri în spatele meu. Sunt eu prea temătoare sau chiar sunt urmărită? De ce am această impresie stranie încă de când am părăsit localul Amarei? Pe drumul până aici, nu mai lung de 300 de metri, m-am intersectat cu un singur bărbat care venea din direcție opusă. Omul vorbea la telefon agitat, ignorându-mă total. Am răsuflat ușurată să-l văd normal, neamenințător. Nu știu de ce în nopțile ca asta oamenii mi se par cele mai primejdioase ființe. Ciudat este că de fiecare dată când întorc capul să mă uit în spate, nu văd pe nimeni. Deci nu sunt urmărită. Probabil că frigul și întunericul mi-au aprins imaginația. Respir adânc și mă îmbărbătez în gând:

„Calmează-te, Iris, mai ai zece minute și ajungi acasă, în patul tău călduros! Mai rezistă puțin!”

Trec pe lângă un supermarket închis și o pasăre de noapte sare din copacul care îl străjuiește. Îmi taie calea și îmi vine să scot un țipăt de frică, dar mă abțin, tocmai pentru a nu atrage atenția asupra mea. Primesc un mesaj și mă grăbesc să îmi scot telefonul din geantă. Fernanda mă întreabă dacă am ajuns cu bine acasă. Aș vrea să-i răspund acum, dar mai bine aștept până intru în bloc. Îmi ridic ochii din ecranul telefonului și inima mi se strânge. Două puncte de lumină verde ca de laser se joacă pe vârful pantofilor mei și pe porțiunea mică de trotuar din fața mea. Imediat, lumina se mută pe hainele mele, apoi urcă pe rochie și se oprește deasupra sânilor bine ascunși de paltonul gros. Cine ar face asta? Nu, nu poate fi lumina unei vitrine sau a unui vehicul. Nu îmi pot explica nicicum ce se întâmplă. Dar am un presentiment ciudat. Panicată, în loc să înaintez grăbită și să-mi văd de drum, mă întorc roată și mă holbez concentrată în toate părțile. Nici țipenie de om! Mă înconjoară doar mașini care traversează în viteză bulevardele însingurate.

Deodată, am o revelație. Știu cine mă hărțuiește la ora asta târzie din noapte. Acela care nu a scăpat încă de amintirea mea, la mai bine de patru luni de la despărțire. Fostul meu iubit, Franco. Pânditul din umbră și șicanările astea nocturne par a fi marca lui înregistrată. Nu am de gând să mă mai sperii. Dacă este chiar el, nu doresc să-i fac jocul. Știu că nu îmi va face nimic. Este prea laș să acționeze, prea slab să-și arate fața acum.

Privesc încrezătoare spre Manzanares, cu unduirile lui de cristal. Refugiu pentru ochi, delectare pentru spirit, viață pentru oraș, râul din cartierul nostru e semeț și prezent chiar și la această oră draconică din noapte. Ca un paznic de nădejde, mă va lua în grija lui până ce voi închide de tot ușa de la intrarea din bloc. Și voi fi teafără. Nu se poate altfel.

– Nu te întoarce, ticăloaso! Stai pe loc! aud din spatele meu o voce cunoscută și paralizez de frică.

– Franco?! Tu ești? șoptesc vlăguită, când țeava rece a unui pistol îmi atinge ceafa.

– *Pensaste que te deshiciste de mi, linda?*<sup>1</sup> Nu, Iris Elvira Valverde nu are dreptul să trăiască dacă nu îl mai iubește pe Franco Pardo!

E tot ce aud, înainte ca o lovitură puternică însoțită de o bubuitură cumplită să mă îngenuncheze. Îmi explodează capul de durere și mă prăbușesc inconștientă. Într-o secundă, simt că mă desprind de corp și mă înalț deasupra lui. Ca un înger fără aripi, privesc de sus cu milă trupul meu firav și sângerând. Îmi văd atacatorul fugind mișelește în noapte și aruncându-și arma în râul Manzanares. Nimeni nu îl observă și nimeni nu îl aude. Cu puterea gândului, îl urmăresc în noapte, ca un animal de pradă. Vreau să-l arăt lumii, să-l deconspir, să-l fac să plătească.

---

<sup>1</sup> Ai crezut că ai scăpat de mine, frumoaso? (trad. din lb. spaniolă)

Ironia sortii, o mașină de poliție se oprește la semaforul de peste stradă. Mă arunc disperată în fața parbrizului și țip.

Ajutați-mă! Acolo este omul care m-a împușcat! Prindeți-l! dar nici nu apuc să termin, că agentul de poliție de la volan accelerează și pleacă de pe loc. Nici el, nici colega sa din dreapta, nu au avut vreo reacție. De parcă nici nu m-ar fi zărit...

Mă întorc și, ca din zbor, mă năpustesc asupra lui Franco. Tocmai și-a șters mâinile de sângele meu cu un șervețel umed pe care l-a aruncat pe stradă. Îl lovesc de sus cu pumnii și cu picioarele. Îl insult furioasă. Dar totul e zadarnic. Parcă lovesc doar aerul, parcă vorbesc cu zidurile. Nimeni nu mă aude. Nimeni nu mă vede. În urmă cu câteva minute eram vie, acum parcă m-am dematerializat. Și rătăcesc cu sufletul gol, desprins de trup, deasupra unui oraș care mă ignoră. Plâng fără lacrimi. *No entiendo lo que me pasa*<sup>2</sup>. Mă înghite un hău de întuneric și mă absoarbe un vârtej de emoții. Din depărtare, văd cum medicii ies dintr-o ambulanță și îmi pun corpul pe o targă. Dar nu-l acoperă așa cum procedează de obicei cu morții. Îl conectează la aparate, încearcă din răspuțeri să-l resusciteze. De parcă cea bucată de carne neputincioasă ar mai valora ceva fără sentimentele mele, fără spiritul ăsta care mă face să plutesc deasupra tuturor! Aș vrea să le spun să se oprească. Îmi voi găsi calea singură.

Nici nu știu cât timp s-a scurs. Ca o fantomă rătăcită, mă plimb deasupra Madridului. În fracțiuni de secundă, sar kilometri întregi de pe acoperișul Palatului Regal direct în părul statuii zeiței Cybele din Plaza de Cibeles. Din împrejurimi, mă învăluie un miros de tapas proaspete. Mă învărt în jurul Băncii Spaniei și mă agăț de fereastra uneia dintre camerele Palatului

---

<sup>2</sup> Nu înțeleg ce mi se întâmplă. (trad. din lb. spaniolă)

Buenavista. Am puteri magice. Fac o lampă să se aprindă, să pâlpaie, și o sting din nou. Aterizez fără să vreau pe o bancă din Parque de El Retiro și ridic frunzele uscate de la pământ. Șuier și ating cu degetele vârful statuii regelui Alfonso al XII-lea. Simt o bucurie imensă. Dintotdeauna am adorat monumentele noastre istorice și am visat să le explorez îndeaproape. Însă nu am vreme să savurez aceste momente. Totul se întâmplă cu o repeziciune formidabilă.

În câteva minute, alerg spre Stadionul Santiago Bernabeu. Cad de sus direct în arenă, tocmai când credeam că nu mă mai supun forței gravitaționale. M-am înșelat, se pare. Ciudată creatură am devenit! Mă lungesc pe iarba moale și umedă. Mă ridic și plutesc din nou. Nu mai simt frigul și nici vântul. Muzeul El Prado mi se întinde la picioare în toată măreția lui. Încep să dansez în ploaia înghețată, prinsă la mijloc de razele unei luni albastre, decorată cu puncte de onix. Mă contopesc cu atmosfera, mă înalț dincolo de nori. Madridul e tot mai departe acum. Aș fi vrut să mai rămân, să-l descopăr așa cum nu l-am descoperit nicicând. Dacă într-adevăr sunt moartă, frumos mod de a-mi lua adio de la orașul în care m-am născut și am crescut!

– Iris! Iris... Iris... aud o voce groasă și autoritară strigându-mă, apoi ceva peste puterile mele, o forță imensă, mă trage în sus, tot mai sus deasupra Pământului.

## Capitolul 2

Iris

Februarie 2022

Un labirint întunecat se întinde în fața mea, cât văd cu ochii. Probabil m-aș fi rătăcit deja, dar ceva ascuns mă ghidează spre un anumit reper. Nu știu către ce mă îndrept, dar știu că voi ajunge undeva. O luminiță la capătul acestui tunel trebuie să existe. Îmi simt mâinile reci și răsuflarea fierbinte. Poate că alții nu mă văd, dar eu mă simt întrupată, la fel ca înainte. Îmi trece prin minte că la sfârșitul acestui labirint poate că mă așteaptă viața. Cineva sau ceva mă va readuce pe Pământ, printre toți cei care mi-au fost dragi. Deja mi-e cumplit de dor de părinții mei. De privirea afectuoasă a mamei și de ochii verzi ai tatălui meu, ce par mereu să zâmbească. Sper că nu sunt prea îndurerați de dispariția mea. Aș plânge, de-aș mai avea vreo lacrimă în colțul ochilor.

Mi-e dor de gașca mea de fete nebunaticе, care mi-au făcut ultimii ani atât de frumoși! Sara, Fernanda și Telma, amicele mele din copilărie, s-ar prăpădi de plâns dacă m-ar pierde. Aș vrea să fac cumva să le contactez. Știu sigur că cel puțin Telma, care este extrem de senzitivă și crede în paranormal, mi-ar putea simți prezența.

Și dacă totul este un vis? Dacă totul se întâmplă acum în imaginația mea? Dacă nimic din tot ce am văzut cu ochii în ultimele ore nu s-a produs în realitate? Dacă glonțul lui Franco

nici n-a existat, iar eu trăiesc bine-mersi o viață paralelă cu cea de aici? Nici eu nu mai știu ce să cred... Ca și când mi-aș pierde mințile. Mai fac câțiva pași și încep să întrezăresc, așa cum speram, o luminiță la capătul acestui tunel. Exact ca în filme. Să fiu oare în moarte clinică? De este așa, atunci aș dori să-mi pot alege eu însămi soarta. Și m-aș întoarce în lumea din care am plecat. Sau din care am fost smulsă brutal, din vina unui criminal nebun cu care am împărțit până nu demult patul.

Merg ce merg și luminița devine tot mai mare. Legile fizicii funcționează cum trebuie și în acest loc misterios. De ce mă apropiu, în dreptul luminii observ tot mai clar o femeie între două vârste, nespus de frumoasă. Pare că pe cap poartă o coroană. Sau este o aură luminoasă care o înconjoară. Mă holbez insistent la ea, însă tot nu îmi pot da bine seama. Tresar când îi aud vocea suavă vorbindu-mi pe limba mea.

– Iris, te rog, ia-o la dreapta!

Inițial, mă uit la ea nedumerită. Poartă o rochie albă ca din pânză, cu o croială pe care o găsesc antică, deosebită. Acum că o văd mai bine, mă conving că pe cap poartă o coroană de aur, peste un văl tot din pânză albă. Ridică mâna și îmi face semn să o iau la dreapta. Nu știu de ce ochii ei mari și negri îmi transmit o emoție puternică. Este ceva ce nu am simțit niciodată. Femeia aceasta seamănă izbitor cu *La Virgen María*<sup>3</sup> din imaginile religioase cu care am crescut. Chipul ei emană atâta bunătate, încât nu m-aș mira deloc să fie într-adevăr Mama Mântuitorului Iisus cea care stă acum față în față cu mine. Oare mă direcționează către Rai? Am ajuns în Paradis? De-ar fi așa, m-aș gândi de două ori înainte să îmi mai cer întoarcerea printre oameni.

---

<sup>3</sup> Fecioara Maria (trad. din lb. spaniolă).

După ce mă poticnesc câteva clipe, îi urmez indicațiile și o iau la dreapta. Imediat, ceea ce văd în fața ochilor mă face să mă minunez. Aproape că nu îmi vine să cred. O mare de oameni stau întinși sau discută pe o pajiște imensă, verde, înțesată cu flori multicolore. Parfumul lor este cea mai plăcută mireasmă din câte am simțit vreodată. Mă învăluie și îmi oferă o senzație de confort. Când mai mulți oameni cu figuri blânde se apropie de mine, simt atâta iubire în suflet, încât zâmbesc și, pentru prima dată de la atacul înfiorător pe care l-am suferit azi-noapte, mă simt în siguranță. Nu știi dacă aceste entități care mă înconjoară cu iubire sunt îngeri sau sunt altceva. Dar nu pot descrie muzica frumoasă pe care o ascultă, în timp ce dansează în cerc în fața mea. Muzica aceasta nu seamănă cu nimic. Sună ca o minunată combinație de vioară și pian.

Mă întorc când cineva îmi pune mâna pe umăr. Și dacă până acum drumul meu a fost plin de surprize, imaginea din fața mea mă încarcă cu atâtea sentimente, încât îmi vine pe dată să izbucnesc în lacrimi. Dar nu de durere, ci de fericire. Da, îmi confirm că totul e real când sunt sărutată protector pe frunte. Bunica mea paternă, Cecilia, care a murit în urmă cu 11 ani, mă ia de mână și mă plimbă prin ceea ce pare a fi un veritabil paradis. La cât de bună și de generoasă a fost bunica, nu mă mir că după moarte a ajuns aici. Este locul ei binemeritat. Iar bucuria să o reîntâlnesc este nemărginită.

– Iris, să nu renunți niciodată la credința ta! Poate că vei fi dusă și în locuri mai puțin plăcute ca acesta, dar trebuie să rămâi puternică și neclintită în credința ta în Dumnezeu. Vor încerca să te facă să te îndoiești că El există. Vor încerca să te sperie, să te rănească, să te distrugă. În acele clipe, să nu uiți că răul nu te poate atinge dacă inima ta e mai mare decât toate amenințările lui. Iar atunci când vei simți că poveri uriașe te vor apăsa, să nu cedezi! Regretele și căința îți vor fi salvarea.

– Mulțumesc pentru sfaturi, bunico. Mi-au lipsit atâta în ultimii ani! Îmi era atât de dor de tine! Îi zic și o îmbrățișez cu putere, înainte să se facă nevăzută. O caut cu privirea în toate părțile. Zadarnic, însă.

Continui să mă plimb prin valea înțesată cu flori multicolore parfumate și am o senzație de sașietate, ca și când m-aș fi înfruptat cu poftă din cele mai gustoase delicatese. Mi se pare ciudat. Și totuși nimic nu mă mai miră în acest loc desăvârșit.

– Iris, ce faci aici? Aud o voce de copilandru din spatele meu. Mă întorc și simt un fior puternic în ceafă. Chipul băiatului care m-a strigat îmi este încă familiar. Chiar și acum, după 17 ani.

– Alfonso Vasquez?! Chiar am murit și am ajuns în rai, Dumnezeuule! țip când realizez că dialogul recent cu bunica Cecilia nu a fost doar o iluzie.

– Atunci, ești norocoasă. Aici totul este mai frumos, mai sincer. Iar eu... Eu am scăpat de toată suferința care m-a chinuit pe Pământ...

– Ai fost un copil bun. Și un coleg pe cinste! Disparația ta a fost cumplită pentru noi toți.

– Ce mai face Fernanda Amarillo?

– Fernanda e și acum în gașca mea de prietene. Mai bine zis, a fost... Este avocată de drept penal și este fericită. Are o relație stabilă de aproape șapte ani.

– Mă bucur să aud că e fericită. Fernanda trebuia să fie iubita mea, râde el îmbujorat.

– A fost cea mai afectată de ceea ce ți s-a întâmplat.

Îi surâd și îl privesc ca pe un înger. Alfonso mi-a fost coleg în școala generală și a murit de cancer la doar 14 ani. Suferința lui imensă care a durat mai bine de un an a fost devastatoare

pentru mine și pentru toți colegii din clasă. Întâmplarea nefastă a micului Vasquez a fost primul meu contact cu Moartea. Până să-mi văd colegul și amicul într-un sicriu, credeam, în mîntea mea de copilă, că moartea era o simplă legendă. Încerc să mă apropiu de Alfonso și să-l îmbrățișez, dar dispare în ceață, la fel ca bunica.

Subit, fără vreo avertizare, sunt atrasă de o forță invizibilă în jos și cobor tot mai mult, cu o viteză inimaginabilă. Mă găsesc într-un coridor luminos care se întinde cât cuprind cu ochii. Raiul din care am fost smulsă fără voia mea se îndepărtează, devenind tot mai mic, undeva sus, mult prea sus.

Înaintează încet, dar sigur, în continuare împinsă de acea forță inexplicabilă. Ușor enervată, țin de parcă cineva mi-ar putea răspunde: „¿A dónde me llevas, hombre?”<sup>4</sup> Apoi, sunt adusă la tăcere de o adiere ușoară care îmi face părul vâlvoi și îmi dă fiori pe șira spinării. Închid ochii și îmi las trupul să alunece moale pe acel coridor. Dar în loc să mă rănească, lovitura asta mă odihnește, relaxându-mi toți mușchii corpului. Mă gândesc la viața pe care am trăit-o pe Pământ. După câteva secunde ce mi se par lungi ca niște ore, deschid involuntar ochii și mă trezesc pe același coridor singură, dezbrăcată, acoperită doar cu un voal de mireasă. În jur, se face întuneric.

---

<sup>4</sup> Unde mă duci, omule? (trad. din lb. spaniolă)